

CARL H. TH. REINHOLD.

Ὁ ἀνὴρ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη νὰ καταχωρίσω ὀλίγας βιογραφικὰς σημειώσεις, ἄτε γνωρίσας αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὁ Κάρολος Θ. Ρέινχολδ ἐγεννήθη ἐν Osterode τοῦ ποτὲ βασιλείου τοῦ Ἀνοθέρου καὶ ἐτελείωσε τὰς ἱατρικοχειρουργικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Γοττίνγῃ. Ἐν ἔτει 1835 ᾗλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα ἐγένετο στρατιωτικὸς ἱατρός. Ὃταν δ' ἐγὼ ἐγνώρισα αὐτὸν ἐν ἔτει 1843 ἦτο οὗτος ἱατρός στρατιωτικὸς εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους μετετέθη ἀπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς ἑρᾶς εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικόν. ἐν ᾧ διετέλεσεν ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ θανάτου του, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ τοῦ ἀρχιιάτρου τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1860 ἔζη διαρκῶς ἐν Πειραιεὶ.

Ὁ Δρ. Ρέινχολδ ἦτο ἔξοχος ἱατρός ἐπιστήμων καὶ ἐπιδείξιότατος χειρουργός, ἔνεκα τούτου δὲ ἦτο εὐτυχέστατος καὶ εἰς τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον ἱατρός ὁ Ρέινχολδ, ἀλλὰ καὶ πολυμαθὴς ἑλληνιστής, ἔχων γνώσεις ὅλων τῶν κλάδων τῆς φιλολογίας καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν, ἰδίως δὲ τῶν φυσικῶν. Ἐνεκα τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὸ ναυτικόν, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν διατριβὴν αὐτοῦ ἐν Πειραιεὶ, ἐπειδὴ ἐναπέμεινεν αὐτῷ ἱκανὸς χρόνος καὶ ἐπειδὴ οὐδόλως ἐπεδίωκεν ἰδιωτικὴν πράξιν, κατηνάγκασε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς εἰς φυσικοῖς ἱστορίας, ἐρευνας καὶ ποιήσας ἄλλας ἐπιστημονικὰς σπουδὰς. Ἰδίως δὲ εἰλκεν αὐτὸν τὰ μέγιστα ἡ σπουδὴ τῆς βοτανικῆς, ἔνεκα τούτου δὲ κατὰ τὰς θαλασσίας περιόδους τὸν πολεμικὸν πλοῖον καὶ κατὰ τὰς διαμονάς αὐτοῦ ἐν Πόρῳ, Σύρῳ ἢ ἄλλῃ καὶ συνέλεγε φυτὰ, ἄτινα ἐσπούδαζεν, οὕτω δὲ συνεισέφερεν σπουδαίας συμβολὰς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος, ὡς βλέπομεν ἐκ τῆς «Flora orientalis» τοῦ Boissier, ἔνθα συχνὰ μνημονεύεται τὸ ὄνομα του). Καὶ εἰς τὴν σπουδὴν δὲ τῶν ἰχθύων ἔκαμε βαθεῖας μελέτας, τὸ δὲ Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν χρεωστῆται μέγα τμήμα τῆς ἰχθυολογικῆς αὐτοῦ συλλογῆς εἰς τὸν ἀκάματον ζῆλον τοῦ ἀνδρὸς τούτου).

Ὁ Ρέινχολδ ἔνεκα πολλῶν λιαν εὐνοϊκῶν περιστάσεων ὤρμηθη πρὸς ἀληθὴ σπουδὴν τῶν συγγραμμάτων ἀρχαίων ἱατρῶν, σπουδὴν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κύρια σχεδὸν αὐτοῦ ἐνασχόλησις. Διότι εἶνε πράγμα ἀρκετὰ σπάνιον τὸσφ ἔξοχος πρακτικὸς ἱατρός καὶ χειρουργός, οἷος ὁ Ρέινχολδ, νὰ εἶναι καὶ δεινὸς φιλόλογος, πρὸς δὲ νὰ ἔχη καὶ εὐρείας φυσικοῖς-στορικὰς γνώσεις καὶ πείραν πλουσίαν διὰ πολυετοῦς ἱατρικῆς πράξεως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου ἀλάφους, δι' ἧς ἐγνώρισε καλῶς καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθη τοῦ λαοῦ, πράγμα, ὅπερ δὲν εἶνε εὐχερὲς εἰς πάντα ἀλλοδαπὸν. Οὕτως ἐδυνάθη ὁ Ρέινχολδ νὰ διαλευκάνῃ πολλὰ σκοτεινὰ χωρία ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Ἱπποκράτους, Αἰγινήτου καὶ Ὁρειβάσιου καὶ λύσῃ πολλὰ δύσκολα καὶ ἐκρημνῇ ζητήματα, εἰς ἃ μεταίως εἶχον ἐξαντλήσει τὴν πολυμαθειαν αὐτῶν οἱ δεινότεροι φιλόλογοι καὶ ἐρμηνευταί. Ἡ ἔκδοσις αὐτοῦ τοῦ Ἱπποκράτους, ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν ἔτει 1864-1866), ἐξετιμήθη ὡς ἡ καλλιτέρα πασῶν καὶ ἐδραβεύθη ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ διαγωνίσματι ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθῆναις ἱατρικῆς ἐταιρείας. Ἡ ἔκδοσις αὕτη, ἡ περιέχουσα πληθὺν νέων καὶ ἀνομιῶν ἐρμηνευτῶν διηγείρεται τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ οὕτως, ὥστε ὁ σοφὸς Ὁλλανδὸς Ermerins ἐκδότης τῆς μεγάλης ἐκδόσεως τοῦ Ἱπποκράτους ἀφείρωσε τῷ Ρέινχολδ ὅσον ἐπίμετρον. Μετὰ τοῦ πεπαιδευμένου τούτου ὁ Ρέινχολδ εἶχε στενὴν ἀλληλογραφίαν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ Littré καὶ Daremberg, εἰς τὰ ἔργα τῶν ὁποίων συνεισέφερεν πολλὰς ἀξιολόγους συμβολὰς, ὅπως ὑπ' αὐτῶν τούτων ὁμολογεῖται ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Ὁρειβάσιου. Τὸ ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν «Ἱατρικὴ Μέλissa» ἐπίσης ἐδημοσίευσεν

πολλὰς ἰδιασχολίας εἰς τὸν Αἰγινήτην καὶ Ὁρειβάσιον, ὡς καὶ ἄλλας ἱατρικὰς φιλολογικὰς διατριβάς.

Μεγίστην ἐπίσης ἀξίαν διὰ τὴν ἀρχαίαν φυσικὴν ἱστορίαν ἔχουσι τὰ πολυάριθμα νεοελληνικὰ καὶ ἀλβανικὰ κοινὰ ὀνόματα τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, ἅτινα συνέλεγεν ὁ Ρέινχολδ).

Ἐπίσης σπουδαίας συμβολὰς παρέσχεν ὁ Ρέινχολδ καὶ εἰς τὸ α'. τεῦχος τῶν Griechische Jahreszeiten τοῦ August Mommsen (1873) «Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν παροιμιῶν».

Ἀνέφερον ἀνωτέρω ὅτι ὁ Ρέινχολδ ἦτο βαθὺς ἑλληνιστής, ἔγραψε δὲ καὶ μετὰ τῆς μεγαλειότητος εὐκολίας τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν. Ἀφ' ἧς ὅμως εἰσήλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ναυτικοῦ τὸσφ ἀπερρώθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀλβανικῆς διαλέκτου, ὥστε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀποκλειστικῶς ἐνεσχολεῖτο περὶ αὐτῇ. Εἶχε δὲ ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν νὰ διδαχθῇ τὴν γλῶσσαν ταύτην κατὰ τὰς ναυτικὰς αὐτοῦ περιόδους ἐν μέσῳ τῶν ἀλβανιστῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμιλοῦντων ῥωμαϊκῶν καὶ σπετσειτικῶν πληρωμάτων· τούτου δὲ ἔνεκα τοσούτῳ εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διαλέκτου ταύτης ὥστε ὁ Ρέινχολδ ἐγνώριζεν αὐτὴν πολλῶν ἀλλίον τοῦ λογίου προέξοντος von Hahn. Ἐν ἔτει δὲ 1855 ἐξέδωτο γραμματικὴν τῆς γλῶσσης ταύτης μετὰ λεξικοῦ, φέρουσιν τὸν τίτλον «Πελασγικά».) Ὁ Ρέινχολδ ἐθεώρει τοὺς Ἀλβανοὺς ὡς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, διὸ καὶ ἐκάλεε τὴν γλῶσσαν αὐτῶν πελασγικὴν. Ὃταν δὲ ἐξεμάθεν αὐτὴν ἐντελῶς, τοσούτῳ ἡγάπησεν αὐτὴν ὥστε ἡρέσκετο ἕκτοτε ὁμιλῶν ἀλβανιστῇ, οὐδεμίαν δὲ εὐκαιρίαν ἡμέλει ὅπως ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν ταύτην).

Οὕτως ἡ ἐνέργεια καὶ δραστηριότης τοῦ Ρέινχολδ ἐξετείνετο ἐπὶ πολλῶν εἰδῶν γνώσεων καὶ μετὰ καρποφόρου ἐπιτυχίας οὐ μόνον ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀγαπήτην καὶ θετὴν αὐτοῦ πατρίδα Ἑλλάδα.

Ἐν τῇ ἐκκληρώσει τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ὁ Ρέινχολδ ἦτο ἀκάματος καὶ πρόθυμος εἰς πᾶσαν θύσαν. Ἐνεκα τούτου δὲ καὶ ἐξετιμήτο ὑφ' ὅλων, ἰδίως δὲ ὑπὸ τῶν ναυτικῶν καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἡγαπᾶτο διὰ τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ καὶ τὰς πρὸς τοὺς πένιτας εὐεργεσίας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον φιλάνθρωπος ὁ Ρέινχολδ, καθόσον ἡ ἀγάπη αὐτοῦ ἐξετείνετο καὶ μέχρι τῶν ζώων. Παντοῦ, ἔνθα ἐτυρανοῦντο ζῷα ἀνελέμενα ὑπὲρ αὐτῶν ἐνδιαφέρον, ὁσάκις δὲ κατὰ τοὺς περιπάτους αὐτοῦ ἤκουεν ἐντὸς ξηρῶν δεξαμενῶν ἐρριμένους ὑπὸ βαρβάρων καὶ ἀξέστῶν ἀνθρώπων κύνες ἢ γαῖα, ἐγκαταλειμμένας εἰς τὴν πείναν καὶ τὸν θάνατον, κατέβαλλε πάντα κόπον νὰ ἐξαγάγῃ αὐτοὺς καὶ σώσῃ. Ἐκ τούτου ἡ κατοικία του ἦτο ἀληθὲς ἄστυον διὰ τὰ ἀσθενῆ καὶ δυστυχῆ ζῷα, ἅτινα ἔτρεφε καὶ ἐθεράπευε καὶ ἅτινα πάντοτε ἐξ εὐγνωμοσύνης συνώδευον αὐτόν.

Ὁ Ρέινχολδ ἦτο ἀνὴρ ἀκάματον τιμωτικότητος, καὶ ἡκολούθει τὰς ἀσθητικὰς ἠθικὰς ἀρχάς. Ἦτο πιστότατος καὶ βέλαιος φίλος καὶ κατὰ τὴν δαίταν αὐτοῦ ἀπλοῦς καὶ ἔγκρατης, μετριώρων δ' εἰς ἄκρον. Ἦτο ἐκθρὸς μεγίστος τὸν ἀνωφελῶν ἐπιδείξεις, λακωνικὸς καὶ ἀκριβὴς περὶ τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ καὶ τὸν γραπτὸν λόγον. Τὸ σῶμά του εἶχε συστηματικῶς ἀποσκληρύνει. Καὶ εἰς προκεχωρημένῳ δὲ ἡλικίᾳ ἐπορεύετο ἐν μέσῳ τῶν μεγίστων καυμάτων τὴν μεσημβρίαν ἐπὶ ὥρας, φέρων ἐν τῇ χειρὶ σιδηρὰν βαρεῖαν ῥάβδον, δι' ὅλου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐλούετο ὑπαίριος ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ὅπως δὲ ἔζησεν οὕτω καὶ ἀπεχώρησε τοῦ βίου ἡρώως τὴν πρωίαν τῆς 19/31 Ἀυγούστου ἔ. ἔτ., ἀφοῦ μετέθῃ ἦδη ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ μακρὸν τῆς οἰκίας αὐτοῦ κείμενον νοσοκομεῖον, ὅπως ἐπιδέσθῃ τινὰ βαρεῖαν τραυματισθέντα. Ὡς ἔτος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ θεωρητέον τὸ 1810, ὡς ἐξάγεται

1) Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀπέμεινα τὸ ὄνομά του εἰς φυτὸν τι νέον τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος, ὑπαρξάντων εἰς τὸ γένος *Silene* ν. ὁς, ὀνομάσας αὐτὸ *Silene Reinholdi* Heldr. (Sertulum Florae Hellenicae).

2) Ἰδε Λόγους Πρυτανεῖας 1860-1861. Πρβλ. καὶ Heldreich Faune de Grece. Poissons, σ. 79.

3) Ἱπποκράτης. Κομμὴ Caroli H. Th. Reinholdi. Τόμ. 2. Ἀθήναι, 1865-1866. Τύποις Ἀντωνιάδου.

1) Ἐκ τῶν πολυάριθμων κοινῶν ὀνομάτων τῶν φυτῶν, ἅτινα καὶ ἀνακίνοιο ὁ Ρέινχολδ μέρος, ἰδίως τὰ ἀλβανικά, ἱξιδουκα ἐν τῷ συγγράμματι μου. Die Nutzpflanzen Griechenlands, Athen, 1862.

2) Πηλασγικά. Noctes Pelasgicae vel Symbolae ad cognoscendas dialectos Graeciae Pelasgicae collatae cura Dr. C. H. Th. Reinhold. Athenis, typis S. Gargola, 1856. Cum Supplement. B. G. et A. 1856.

3) Ἐνεκα τούτου ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν Πειραιεὶ διὰ τῆς προσωνυμίας «ὁ ματρός ὁ ἀρβανίτης».

ἐκ παρατηρήσεώς τινος τοῦ ἰδίου ἐν τῇ διαθήκῃ, ἣν κατέλιπε. Τοιοῦτο; ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος φίλος μου Ῥέινχολδ, οὗ τινος ἡ στερήσις καταλείπει βεβαίως κενόν καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γνωρισάντων αὐτόν.

Θ. ΔΕ ΧΕΛΔΡΑΪΧ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Ἀυγούστου (5 Σεπτεμβρίου) 1880.

[Μετάφρασις Σπ. Μηλιαράκη]

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

2205. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Ε'. Τόμος Ι', 7 Σεπτεμβρίου 1880. Ἀριθ. 245 (193). Λεπτά 20. Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Σφαγὴς τοῦ δήμου Κερναίων. — Αἱ τρεῖς ἡλικίαι: ὑπὸ Λέοντος Μελά. — Οἱ Σλάβοι ἐν Ἑλλάδι. — Ἀνευ οἰκογενεῖς. (Μυθιστορία Ε. Μελά, βραβευθεῖσα παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Ἀλ. Ρ. Παγκαθῆ). — Οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρ. Ἑλίου Σ. Σούτσου). — Θουαλλίδες δέλινοι. — Δάνειον πνεύμα. — Ἐντυπώσεις. — Ἀληθείαι. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλή καθ' ἑξομοῦδα.

2206. Gabriel H. Amical Ἀνθοδόσμη ἀλληλογραφίας τῶν καρδιῶν ἢ κρυπτογραφικὸς τηλεγράφος ἐραστῶν μὲ ὁδηγίαν πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ. Ἐκδίδεται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν **. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἀθηναΐδος» (Ὁδὸς Βουλῆς, ἀριθ. 29), 1880. 16^{ον}, σ. η' καὶ 154. Τιμᾶται φράγκον 2.

2207. Μαθηματικὰ γεωγραφίας πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν ὑπὸ Ἑλευθερίου Θωμά. Ἀδεία τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τύποις Κ. Πληθωνίδου. 1880, 12^{ον}, σελ. 54. Τιμᾶται γρῶς. 2 1/2.

Ὁ κ. Μιχαὴλ Χρυσόχοῦς ἀνήγγειλε τὴν ἔκδοσιν χάρτου ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, ἐξ ὧν φύλλον ἀποτελουμένον καὶ περιλαμβάνοντος τὴν Κέρκυραν μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, τὰς βορείους Σποράδας νήσους καὶ τὴν Καλιδικήν. Ὁ χάρτης οὗτος διεχαράχθη ὑπὸ κλίμακα 1:200,000, ὥστε ὁ ἀποτελὴν παράρτημα τοῦ ὑπάρχοντος χάρτου τῆς Ἑλλάδος τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ χάρτου, γινόμενὴ μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς τελειότητος, ἤρξατο πρὸ πολλοῦ.

ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ 1862.

745 κλήρωσις ἐνεργηθεῖσα ἐν Βιέννῃ τῇ 11 Σεπτεμβρίου (ἔ. ν.) 1880.

Ἐξήχθησαν αἱ ἐξῆς σειραί:

	79	681	776	902	996	1014	1593	2344	2305
	2369	2668	3232	3387	3691				
Σειρὰ Ἀρ.	Φ. Χ.	Σειρὰ Ἀρ.	Φ. Χ.	Σειρὰ Ἀρ.	Φ. Χ.	Σειρὰ Ἀρ.	Φ. Χ.	Σειρὰ Ἀρ.	Φ. Χ.
79	18	500	996	10	200000	2668	75	400	
	20	1000	1014	7	400	84	500		
	39	2000		34	500	3232	10	400	
	76	1000	1593	2	400	29	500		
681	3	500		77	2000	49	500		
	32	20000		81	500	54	2000		
	33	400	2344	1	10000	66	400		
	57	400		56	400	73	400		
	60	400		78	5000	3387	24	500	
776	8	500		92	500	31	400		
	12	500	2503	48	400	38	500		
	15	1000		62	400	64	400		
	44	1000	2369	33	1000	3691	28	400	
902	4	400		66	15000	51	400		
	19	400		74	500	63	500		
	63	5000	2668	15	500	100	400		
	76	1000		17	400				

Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ (1350) ὁμολογίαι τῶν ἀνωτέρω σειρῶν ἐκλήρωθησαν πρὸς 200 φ. χ. Ἡ πληρωμὴ τῶν κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν γίνεται τῇ 1 Δεκεμβρίου 1880, ὅτε ἐνεργηθῆσεται καὶ ἡ 77 κλήρωσις.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ

[4 Σεπτεμβρίου (Πέμπτη) 1880]

Κατὰ τὰς νεωτέρας πληροφορίας αἱ ΑΑ. ΜΜ. ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἀφικνοῦνται εἰς Ἀθήνας τὴν 22 ἀρξαμένου μηνός. Ἡδὲ αἱ ΑΑ. ΜΜ. διατρίβουσιν ἐν Βερολίνῳ. — Διὰ Β. διατάγματος διατάχθη ὁ σχηματισμὸς τριῶν ταγμάτων πεζικοῦ, φερόντων ἀριθμοὺς 13, 14 καὶ 18. — Ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν ἀγγέλλεται ἡ πρόθυμος προσέλευσις τῶν στρατευομένων πρὸς κατάταξιν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι σήμερον συγκεντρουμένων τὸν στρατὸν ὑπερβαίνει τὰς 30,000. Ἐπειδὴ δὲ ἤδη αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι βαίνουσιν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν καὶ ἡ πεντηκονταήμερος προθεσμία λήγει, αἱ προσελεύσεις εἰσὶ πικνότεραι, ὥστε πιστεύεται ὅτι περὶ τὸ τέλος τοῦ ἤδη ἀρξαμένου μηνός θὰ εἴναι πλήρης καὶ συμπληρωμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν 45,000 στρατευομένων. Ὁ στρατὸς οὗτος ἔσται ἐφωδιασμένος δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων καὶ κατηρτισμένος ὥστε ἐνεσεῖται τελείως. — Προγῆθς κατέπευσε πάλιν εἰς Πειραιᾶ τὸ αὐστριακὸν ἀτμοπλοῖον «Κάστωρ», κομίζον 280 Ἱππους διὰ τὸ πυροβολικόν. Οἱ Ἱπποι ἦσαν ἐξαιρετοὶ καθ' ὅλα. — Αἱ ποτὶ οἰκίαι τοῦ Γαρδικιώτου Γρίβα καὶ ἄπας ὁ περίχ' χώρος ἀγοράζονται παρὰ τοῦ συντάγματος τοῦ πυροβολικοῦ, ἵνα ἐν αὐταῖς ἀνεγερθῇ στρατὸν πυροβολικοῦ καὶ πολυγωνοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, ὅπερ ἐκταθήσεται μέχρι τῶν ὑπωρεῶν τοῦ Ἱμμήτου. Ἡδὲ ἤρξατο ἡ κατασκευὴ σταύλων διὰ 500 Ἱππους. — Ἐξεδόθη Βασ. διάταγμα, δι' οὗ κανονίζονται τὰ τῆς ἐν Πειραιῇ σχολῆς τῶν ναυκλάστρων. — Κατὰ τὴν «Πρωτάν» ἡ ἑταιρία Γαλιόση καὶ Σ' ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἑσωτερικῶν σύμβουσις περὶ ἀποκλειστικῆς ἀτμοπλοικῆς συγκοινωνίας τοῦ Κράτους ἀντὶ 42,000 δραχμῶν κατὰ μῆνα. — Ἀφίκοντο ἐξ Ἰταλίας 200 περίπου ἑργάται Ἴταλοι, μεταδόντες ἀμέσως εἰς Λαύριον, ὅπως ἐργασθῶσιν ἐν τοῖς αὐτοῖς μεταλλείοις, ἔχουσιν ἀνάγκην ἐργατῶν. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ Σταδίου συναντηθέντες ὁ ἱατρός κ. Σακελλαρόπουλος καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ κ. Παναγιωτόπουλος, ἔνεκα προηγουμένης μεταξὺ αὐτῶν διενέξεως ἐπέτεθσαν ἀμέσως κατ' ἀλλήλων, ὁ μὲν διὰ τοῦ ἔξωτος, ὁ δὲ διὰ βεβόλδερ. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν διήρκεσεν ἀγρία πάλη μεταξὺ αὐτῶν, μέχρις οὗ ὁ ἑτερος, ὁ ὑπολοχαγὸς Παναγιωτόπουλος, ἐτραυματίσθη ἀρκετὰ βαρύνως ὑπὸ τεσσάρων βολῶν, ἐπὶ τοῦ μετώπου, κατὰ τὴν κοιλίαν, τὸ στήθος καὶ τὸν τράχηλον. Τότε δὲ μόνον ἐπελθούσα ἡ δημοσία δύναμις ἀπήγαγεν ἀμφοτέρους, τὸν μὲν ἀξιωματικὸν εἰς παρακείμενον φαρμακεῖον πρὸς ἐπίθεσιν τῶν πληγῶν του, τὸν δὲ ἑτερον εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἀστυνομίας. — Ἡ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς ζημία τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς ἑταιρίας Φραισινὴ «Εὐρώπη» ὑπολογίζεται περίπου εἰς 300,000 φράγκων. Τὸ ἀτμοπλοῖον τοῦτο ἀρκετὸ ἤδη εἰς Πειραιᾶ, κομίζαν τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὰ σωθέντα ἐμπορεύματα. — Κατὰ τὴν «Δυτικὴν Ἑλλάδα» Μετολογίῳ αἱ λιποταξίαι Τούρκων στρατιωτῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν χώραν, κατὰ τὰ δυτικὰ σύνορα τοῦ Κράτους, ἐξακολουθοῦσιν. Εἰς λοχαγὸς, φαρμακοποιὸς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, καὶ πολλοὶ στρατιῶται, πρὸ πάντων Ἀνατολίται, ἐλιποτάκθησαν καὶ ἐσχάτως. Οἱ στρατιῶται ἐπιζητοῦσι κυρίως τὴν κατάταξιν αὐτῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ στρατῷ. — Ἐνεκα ἐπισυμβάντος σεισμοῦ πολλὰ οἰκίαι ἐβόρῃσαν εἰς τὸν δῆμον Λευκασίων τῶν Καλαβρύτων, λίθου δὲ μεγάλου μεγέθους ἐκ τῶν ὁρέων ἀπεκόπησαν τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης Φεναιοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὁ ποταμὸς «Λιδίων» ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἐστεῖρευσεν καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἰχθύες ἔμειναν εἰς τὴν ἐξῆν, ἤρξατο δὲ κατ' ὀλίγον ἀναλαμβάνων τὴν βροχὴν του, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ εἴνε εἰσέτι τεθολωμένον ὁ δὲ τοῦ αὐτοῦ δήμου ποταμὸς, ὁ μεταξὺ Στροβόδος καὶ Κοκκόδης, ἐντελὲς ἀπεξηράνθη. — Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Σύρου ἡ διεύθυνσις τῆς ἀτμοπλοικῆς ἑταιρίας Λούδ' ἀναστῆλ-λει τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς περὶ μεταθέσεως τῆς ἐν Σύρῳ ὑπο-διευθύνσεως εἰς Πειραιᾶ, κανονίζε δὲ γραμμὴν μεταξὺ Κερ-κύρας καὶ Πειραιῶς ἀπ' εὐθείας, ὅπως ἡ ἐξωτερικὴ ἀλλη-λογραφία καὶ οἱ ἐπιβάται ἐκ Τεργέστης φθάνωσι ταχύτερον ἐνταῦθα. — Κερκυρῶν πρὸς ἐν Σπύτζαις ἐρόνευσεν μίαν γυ-ναῖκα, ἐπληρώσας δύο ἄλλας καὶ ἓνα ἄνδρα ἐλαφρώς. — Εἰς ἐν τῶν ἐν Σύρῳ μεγάλων ἀρτοποιείων ἀνετέθη διὰ δη-μοπρασίας ἡ προμήθεια 4,000 στατήρων διπυρίτου διὰ τὸν στρατὸν. Ἐξ αὐτοῦ ἐκομίσθησαν ἤδη εἰς Πειραιᾶ 100 σάκ-κοι, εἰς παραλαβὴν τοῦ Φρουραρχείου Ἀθηνῶν.